

Ön Söz

Mustafa Kemal Atatürk, hayvanları çok severdi. En sevdiği köpeğinin adı ise Foks'tu. Mustafa Kemal, gittiği onca yere Foks'u da yanında götürürdü. Trende, vapurda, açılışlarda, şehir gezilerinde daima sahibinin yanındaydı.

Bu kitap, Foks'un gözünden –bir köpeğin penceresinden– Mustafa Kemal Atatürk ile ilgili anıları gün yüzüne çıkarıyor. Atatürk'ün kişiliğini, duygularını, olaylar karşındaki tepkilerini, üzüntülerini ve bugüne kadar duymadığınız anıları bu eserde bulabileceksiniz.

Cumhuriyetimizin 100. yılında “Foks” adlı eserimin siz değerli okurlarımla buluşacak olmasının onurunu ve gururunu yaşıyorum. Mustafa Kemal'in izinde nice yüzüncü yıllara...

Fatih Tuncay

I

"Ben buraların önemli kişisiyim."

Sarı benekli kelebek, üzerine doğru atlayan yavru köpeği fark eder etmez havalandı.

"Şimdi yakaladım seni.."

"Of!.. Ama olmaz ki.. Oradan oraya uçup duruyorsun.

Bu haksızlık."

Minik tırtıldan kozaya, kozadan da muazzam güzelliğe dönüşen kelebek, gökyüzüne doğru uçtu, uçtu, uçtu... Üç dört dakika sonra yorulmuş olacak ki koca kayanın burun

kısına yumuşak bir szlşle konuverdi. Kelebek burada dinlenirken onun her hareketini göz ucuyla takip eden ve onu yakalamak için doğru zamanı kollayan yavru köpeğe de fırsat doğmuştu:

"Orada dur, sakın kıpırdama! Bu defa benden kaçamazsın."

Minik ayaklarıyla kkk ve sessiz adımlar atarak avına doğru yaklaşmaktaydı. Biraz daha, biraz daha... Yaklaşık on metre kala durdu. Hemencecik bir plan yaptı: Zıplayacak ve kelebeğin üzerine atlayacaktı. Derin bir nefes aldı ve son hamleyi yapmak için kendini hazırladı. Bekledi, bekledi, bekledi... Ve işte Şimdi!.. İyi bir sıçrayış...

"Ya-ka-la-dım seni!"

Kelebek saliseler içinde havalanıverdi. Yavru köpek, yine başaramamıştı ama bu defa tehlikede olan kendisiydi. Zira hızını ayarlayamadığı için kayadan düşmüş, yokuş aşağı yuvarlanmaya başlamıştı.

Gzn atığında "Neredeyim ben?" diyerek etrafına baktı. Ağaçlar, otlar, alılar... Başını hafifçe kaldırdığında düştüğü tepeciği gördü. Sonra da kanat ırpan sarı benekliyi... Kelebeğin kendisine güldüğünü düşünerek suratını astı:

"Oradan bakıp benimle alay ediyorsun değil mi?" dedi.

Sylene söylene yavaşça ayağa kalktı. st başı toz toprak içindeydi. Neyse ki ufak tefek ağrılar ve çizikler dışında bir Őeycięi yoktu. Uzaklardan bir ses işitti.

"Foks, Foks!.. Neredesin Foks?"

"Hav hav hav... (Buradayım, geliyorum.)"

"Foks, neredesin oğlum?"

"Hav, hav... (Buradayım!..)"

Oradan geçmekte olan yaşlıca bir köpek Foks'a yaklaştı:

"Sanırım baban duymadı seni. Daha yüksek sesle bağırmalısın evlat!"

"O Hasan amca... Babam değil."

Uzaktaki ses işitmeye devam ediyordu: "Foks... Foks!.."

"Hadi güçlüce bağır evlat. Yazık adamcağıza. Belli ki seni merak etmiş."

"Ama sesim bu kadar çıkıyor. Ben daha küçüğüm."

İhtiyar, kahkaha attı.

"Çok alemsin be evlat! O halde burada ne oyalanıp duruyorsun? Hadi var git..."

Foks gülümsedi, yaşlı adamı başıyla selamlayıp sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Yanından, yakınından geçtiği her şey ona yabancı gibi geliyordu. Belli ki evden epeyce uzaklaşmıştı.

Nihayet Hasan amcasını gördü. Koşarak kucağına atladı. Adamcağız Foks'a sarılarak,

"Seni çok merak ettim be oğlum. Nerelerdeydin?.. Ya seni bulamasaydım?"

"Hav hav hav hav... (Haklısın Hasan amca. Seni üzdüğüm ve merakta bıraktığım için özür dilerim.)"

"Lütfen bir daha yanımdan ayrılma."

“Hav hav. Hav... (Ayrılmam. Söz.)”

“Ah, bir de ne dediğini anlayabilseydim!..”

“Hav hav... Hav hav hav... (Aslında dilimiz çok kolay Hasan amca. İstersen sana öğretebilirim.)”

“Beni özlediğini mi anlatmaya çalışıyorsun yoksa?”

“Hav hav, hav, hav hav... (Ah Hasan amca ahl!.. Ben ne diyorum sen ne anlıyorsun.)”

“Yoksa acıktın mı sen? Eve gidiyoruz merak etme, hemen karnını doyururum senin.”

“Hav, hav hav, hav, hav... (Acıkmadım dersem yalan olur.)”

“Giderken sana şöyle güzel bir kemik alalım mı?..”

“Hav, hav, hav... (Bayılırım kemiğe.)”

*

“Evet, şimdi gülümseyin ve öylece kalın. Çekiyorum...”

Yaşlı adam, siyah örtü ile kapattığı koca fotoğraf makinesinin başına geçti ve istediği pozu yakalayınca deklanşöre bastı:

“Çok güzel! Harikaydınız.”

Hasan Efendi, Yalova'nın kaplıcalarında seyyar fotoğrafçılık yaparak rızkını kovalamaktaydı. Beyaz tenli, kısa boylu, ince uzun yüzlü, gözlüklü biriydi. Çevresinde kibarlığı ve beyefendiliği ile tanınsa da asıl ketumluğu ile bilinirdi. Zira eşi, çoluk çocuğu, akra-

